

enkelte Sider blev hentydet til en Gjenoptagelse af Lovens System, nemlig Bærgernes Bestyrelse af de Umyndiges Midler under det Offentliges Tilsyn. En saadan Ordning kunde i og for sig synes at være den principrigtigste, og den er ogsaa andetsteds i fuld Anvendelse." Hvad har man nu imidlertid gjort? Man har i Begrundelsen anerkjendt, at en Bærgbestyrelse var det Principmæssige, men dernæst har man i selve Lovens fastet den aldeles bort; der er ikke en Smule tilbage deraf undtagen det, som man var tvungen til at beholde, men som det ærede Medlem (C. Nimestad) ogsaa vil have bort. Det ærede Medlem siger, at Bærgemaalets Idee her i Virkeligheden er kastet bort, og han spørger, hvorfor vi da skulle beholde Bærgerne. Jeg troer, at det ærede Medlem ogsaa har Ret, naar han siger, at det, der er lettest at bestyre, er de faste Eiendomme; thi han lægger ikke Mærke til, at man kan bortbestyre dem; man behøver ikke at sælge dem, men man kan blot hvert Aar bestyre dem flet, saa gaar de bort af sig selv; det er langt lettere at bestyre en simpel Kapital end at bestyre den Art Eiendomme. Man kunde meget godt være bleven staaende ved det Nærværende, og man kunde have rettet alle Vanskeligheder derved paa den meget simple og ene naturlige Maade, at man gav Bærgerne en ganske anden Indflydelse, end de nu have, men det er i den Forpligtelse, Lovens paalægger med Hensyn til Udlaan af Umyndiges Midler, at Hovedsejlen ligger. At tvinge de Umyndiges Midler til umiddelbart at udlaanes i Eiendomme, er kun rigtigt paa en Tid, hvor man ikke kan skaffe sig bedre Pant, men i et Land, hvor Kreditsystemet har udviklet sig som her, bør de Umyndiges Midler kunne tages i Pant paa anden Haand, thi man sthyder da hele Taxationsvæsenet og hele Bedømmelsen af, om et Pant er godt, over paa Kreditforeningerne, medens man selv tager disses Obligationer som ethvert andet haandfaaet Pant, og derved har man tillige forvandle det hele System til et Depositosystem, til et Laanebanksystem. Det burde man have gjort, thi man havde da simplificeret den hele Forretning paa samme Tid, som man havde bortfjernet Alt det, der kan give Skin af Uvæberlighed i Forvaltningen, hvilket ikke her er taget

bort. Efterat jeg saaledes har erklæret, at man ikke har haft rigtigt Syn for Sagen, naar man, uagtet man har udtalt sig, som man har gjort i det af mig oplæste Stykke af Motiverne, dog er skredet til den her foreslaaede Ordning, saa skal jeg ved Siden deraf erkjende, at jeg meget godt begriber, at en Regjering, som har seet et Institut udvikle sig saa godt som det høbenhavnste Overformynderi, kan komme til at laae ind paa en Vej som denne, og jeg skal ligeledes meget gjerne erkjende, at i Forhold af denne Art er den meest praktiske, den nyttigste og den helbigste Vej den bedste, men ved denne Overgang fra det, som nu er, til det, der skal komme, er den samme Hovedfeil, som klæbede ved det Gamle, bleven staaende. Hovedreglen ved den gamle Forvaltning er den, at Staten tvungent indbrager de Umyndiges Penge under sine Embedsmænds Tilsyn, men den indstaaer ikke for dem. Nu indbrager man dem atter, men indstaaer Staten da nu for dem? Nei, den lader den ene Myndling indstaae for den anden, uden at der gives Forældrene Frihed til at frelgjøre deres Efterladte fra at deeltage i en saadan gjensidig Forsikringsanstalt, og det er det, jeg vil foreslaae sprændret ved denne Lov, saaledes at der foruden Tvungen bliver Frihed for Forældrene til at vælge Bærger. — Naar jeg nu vender mig til det System, som her ligger for, saa er det i den Retning, hvori det er udviklet, atter kun en Jamlen, men ikke noget Heelt; det er i Virkeligheden meget lidt af et Overformynderisystem, det er kun et lille Overformynderi, forenet med en stor Laane- og Depositobank. Naar vi imidlertid ville gaar over til et saadant System, naar vi ikke kunne skaffe de Vedkommende bedre Sikkerhed end den, der ligger i deres indbyrdes Ansvarlighed for hverandre, hvorfor forsøge vi da ikke at slutte Dvereenkomst med Banker, som modtage Midlerne for bedre Rjeb og give større Sikkerhed? Hvorfor behøver man saa at sthyde Statens Embedsmænd ind imellem? Det behøves aldeles ikke, men det er Fejlen ved Lovudkastet, at man har anseet det fornødent at gaar den Vej, uden at man har turdet gaar den i dens hele Længde. Jeg gjentager, at i al Myndlingsforvaltning af denne Art hører Stedlighed hjemme, og medens jeg meget gjerne indrømmer, at man